

Як Павлусь дізнався про Перуна

Маленький Павло відпочивав улітку в селі у баби Стефи. Щодня купався в ставку, ганяв дворами й полями разом із друзями, ласував шовковицею просто з дерева й почувався найщасливішою дитиною у світі. Ну, й бешкетував іноді, як же без цього.

Одного разу пішов Павлусь козликів годувати, а на зворотному шляху хвіртку забув за собою зачинити. Потім схопив зі столу бутерброд і помчав до друзів.

Вертається ввечері додому й чує крик бабці Стефи:

— Бодай вас Перун вдарив! Ану геть з городу!!!

Павло обережно прочинив хвіртку, щоб та не скригнула, зайшов у двір і побачив, що бабуся виганяє з городу цапів, які смакують капустою й радісно топчуть бабині грядки.

«Оце потрапив у халепу», — подумав Павло й почухав за вухом.

Він непомітно прослизнув повз бабу до хати. У кухні сидів дідусь, він саме поставив кухоль на стіл і хотів відламати шмат свіжоспеченої паляниці. Побачивши онука, дід Степан ласкаво всміхнувся й примружився:

— Бачу, ти щось накоїв, малий бешкетнику, — засміявся дідусь. — Ну, кажи, що трапалося, поки баба не прийшла.

Павло розказав усе дідові, а потім замислився й запитав:

— Діду, а що то за «перун» такий? Він пере?

Дід розреготався, аж сльози повиступали.

— А де ти чув це?

— Та бабця, коли кіз ганяла, кричала: «Бодай вас Перун вдарив!».

— Ну, слухай, онучку...

Дід пригладив вуса, посадовив малого собі на коліна й почав розповідати:

— Перун — бог блискавки та грому. Колись давно українці вірили не в одного бога, а в кількох. Ось Перуна вони вважали одним із найголовніших богів.

— Ого! — вирячився Павло. Він справді здивувався, бо не знав про те, що люди вірили в різних богів і наділяли їх такою могутністю. — Чому його вважали таким важливим?

— Українці здавна прагнули пояснити певні природні явища. А оскільки знань було недостатньо, та й книжок тоді ще не існувало, то вони склали легенди й переказували одне одному та своїм дітям, а ті — своїм... Так ось щодо Перуна. Його описували так: могутня статура, срібний чуб, золоті вуса, з вогненними стрілами, золотим луком і важким молотом у руках...

На цих словах Павлусь аж рота роззявив. А позаяк хлопчик дуже вправно малював як на свій вік, то заходився зображувати бога Перуна, який так вразив його уяву.

Тим часом дідусь вів далі:

— За легендою, Перун за допомогою грому й блискавок борюся зі злими істотами, які посилали на землю посуху: заморозували воду, замикали її в хмарах і не давали впасти на землю. А ти знаєш, онуче, що без дощу на городі нічого не виросте й люди не матимуть чого їсти. Так от завдяки Перуну, який, до речі, роз'їжджав у золотій колісниці, запряженій дев'ятьма золотогривими крилатими кіньми, люди мали врожай і не гинули від голоду. Тому цей бог вважався таким могутнім.

Павло тим часом уже малював колісницю з кіньми.

— Це зараз, Павлусю, ми ходимо до церкви щонеділі й молимося Богу. А давні українці вшановували Перуна щочетверга. Це був Перунів день. Цього дня дівчата сходилися до води, розпалювали багаття й співали пісень про Перуна... О-о-о, та я бачу, в тебе гарний малюнок вийшов, онучку! Ходімо до бабці, покажеш їй.

Павлусь насторожився. А дідусь заспокійливо всміхнувся:

— Не бійся, вона не сердитиметься. Адже вона любить тебе, та й від малюнка буде в захваті.

Інна Конопленко

